

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Eselbarnet

✎ Lindive Matchikiza

👤 Meghan Judge

📖 Espen Stranger-Johannessen

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Eselbarnet

✎ Lindive Matchikiza

👤 Meghan Judge

📖 Espen Stranger-Johannessen

|| 3

🌐 norsk

Det var ei lita jente som først så den mystiske skikkelsen i det fjerne.

Etter hvert som skikkelsen kom nærmere, så hun at det var en høygravid kvinne.

Sjenert, men modig, gikk den lille jenta nærmere kvinnen. «Vi må beholde henne her hos oss», bestemte de som var med den lille jenta. «Vi skal beskytte henne og barnet hennes.»

Eselbarnet og moren hans har utviklet seg i fellesskap og funnet mange måter å leve side ved side. Sakte, men sikkert har andre familier begynt å slå seg ned rundt dem.

Barnet var snart på vei. «Trykki»
«Hent pleddi!» «Vanni!» «Tryyyykki!»

Esel fant moren sin, som var alene
og sørget over tapet av barnet sitt.
De stirret på hverandre lenge. Og så
klemte de hverandre veldig hardt.

Men da de fikk se babyen, vek alle tilbake i sjokk. «Et esel?»

Esel visste omsider hva han skulle gjøre.

Alle sammen begynte å krangle. «Vi sa vi skulle beskytte mor og barn, og det skal vi gjøre», sa noen. «Men de kommer til å bringe ulykke!» sa andre.

... hadde skyene forsvunnet, i likhet med vennen hans, den gamle mannen.

Og slik var det at kvinnen ble alene igjen. Hun lurte på hva hun skulle gjøre med dette rare barnet. Hun lurte på hva hun skulle gjøre med seg selv.

Høyt oppe blant skyene sovnet de. Esel drømte at moren hans var syk og ropte på ham. Og da han våknet ...

Men til slutt godtok hun at han var hennes barn, og at hun var moren hans.

En morgen ba den gamle mannen Esel om å bære ham opp til toppen av et fjell.

Hvis bare barnet hadde beholdt den lille størrelsen, hadde alt kanskje vært annerledes. Men eselbarnet vokste og vokste, helt til han ikke lenger fikk plass på morens rygg. Og uansett hvor hardt han forsøkte, klarte han ikke å oppføre seg som et menneske. Moren hans var ofte sliten og frustrert. Noen ganger satte hun ham til å gjøre arbeid som var ment for dyr.

Esel dro for å bo med den gamle mannen, som lærte ham mange forskjellige måter å overleve på. Esel lyttet og lærte, og det gjorde den gamle mannen også. De hjalp hverandre, og de lo sammen.

Esel våknet opp til en merkelig gammel mann som stirret ned på ham. Han så inn i den gamle mannens øyne og begynte å kjenne et snev av håp.

Esel ble fylt av forvirring og sinne. Han kunne ikke gjøre ditt, og han kunne ikke gjøre ditt. Han kunne ikke være på én måte, og han kunne ikke være på en annen måte. Han ble så sint at han en dag sparket ned huset til moren sin.

Esel skammet seg. Han begynte å løpe vekk så fort han kunne.

Når han hadde sluttet å løpe, var det blitt kveld, og Esel hadde gått seg vill. «Hi ha», hvisket han inn i mørket. «Hi ha?» lød ekkoet. Han var alene. Han krøket seg sammen til en liten ball og falt i en dyp og forstyrret søvn.